

Recensie: Belle en het Beest****

Kinepolis Antwerpen
woensdag 12 april 2017

foto © Disney

Recensie:

Emma Watson en co zullen het misschien niet graag horen maar Belle en het Beest, de Vlaamse versie van Beauty and the Beast, is beduidend beter dan de originele versie. Dat komt in de eerste plaats omdat de stemmenregie zowel op vlak van zang als op vlak van dialogen een stuk beter is. In de Vlaamse gedubde versie horen we een heerlijke Tinne Oltmans als Belle "ik ben geen prinses", Mike Wauters als het Beest "ik ben geen beest", Jonathan Demoor als Lumière, Ivan Peknic als Pendule, Cathy Petit als Plumeau, Kobe van Herwegen als LeFou, Dieter Troubleyn als Gaston, Frank Hoelen als Maurice, Ann Lauwereins als mevrouw de Kast, Wim Peters als Maestro Cadenza, Goele de Raedt als Agatha, Cezar Ameye als Barstje, en Anne Mie Gils als Mevrouw Tuit schitteren. Gils stond trouwens in voor de vertaling van de dialogen en samen met Jan Derk Beck stond ze ook in voor de vertaling van de liedjes. Stephan Holwerda deed de regie van deze gedubde versie wat tot een uitmuntend resultaat heeft geleid. Pittig detail: in de musicalversie van Beauty and the Beast in Gent afgelopen december stonden Ivan Peknic, Frank Hoelen, Ann Lauwereins, Dieter Troubleyn en Cathy Petit ook op de planken. Hoelen, Troubleyn en Peknic overigens in dezelfde rol.

Waar Watson af en toe met haar British English toch hier en daar wat verwaande en hautaine trekjes laat horen, kiest Oltmans ervoor om die negatieve eigenschap zo goed als weg te werken in haar interpretatie van Belle. Oltmans, die doorgaans in real life of op het podium soms wel eens in al haar enthousiasme durft te ratelen, af en toe een lettergreep inslikt en daardoor minder verstaanbaar durft zijn, kan dat uiteraard niet in deze Disneyprent waar ze haar tekst in het juiste tijdsframe moest brengen. Daardoor heeft ze tijd, soms zeeën van tijd over, zoals in de reprise van 'Belle' bijvoorbeeld wanneer de productie even visueel verwijst naar 'The Sound of Music' net als in de tekenfilm. Een ander werkpunt van Oltmans is haar 's'-klank die soms wat scherp wil doorkomen. Links en rechts is die in deze live action adaptatie wel te horen, maar we hebben ons er alvast niet aan gestoord (wat in Studio 100-producties wél het geval is). Peknic zet een degelijke en grappige Pendule neer die er weinig voor voelt om zijn vrouw terug te zien. Ook zijn beschrijving over hoe verliefdheid voelt, is best wel grappig: 'Het zal u misselijk maken'.

Terwijl de Engelstalige versie beroep deed op acteurs die geen of nauwelijks zangopleiding hebben genoten - met uitzondering van onder andere Kevin Kline (Maurice) en Luke Evans (Gaston) weliswaar - , deed de Vlaamse versie beroep op professionals die hun strepen al verdiend hebben in de Vlaamse musicalindustrie. Logisch dan ook dat ze een erg straffe score hebben ingezongen. De stemmen blenden perfect samen, de sound klinkt erg homogeen. Niets dan lof dus.

Anne Mie Gils neemt de rol van mevrouw Tuit voor haar rekening en dat doet ze voortreffelijk. Met haar wat lagere timbre stuurt ze dat warme, huiselijke gevoel in de bioscoopzaal. Terwijl de kinderen rond ons in Kinepolis links en rechts de film live becommentarieerden (van 'het is een klein beetje anders, mama' - redelijk eufemistisch uitgedrukt gezien de vele aanpassingen in het script in vergelijking met de tekenfilmversie overigens - , over 'da's erg' wanneer Belle zich opsluit in de kerker en haar vader Maurice voor een voldongen feit stelt, tot 'ik heb moeten wenen' na de scène waarin het personeel van het Beest in antiek verandert) en nog druk tikkertje speelden of flik flaks uitvoerden tijdens de pauze, is het muisstil in de zaal tijdens die

ene cruciale scène waarin Gils 'Belle en het Beest' zingt en we Emma Watson met Dan Stevens in de balzaal zien dansen.

Toch werkt die scène minder goed dan in de oorspronkelijke tekenfilm zoals we al vaststelden in onze recensie van de originele versie. Dat komt enerzijds omdat de song te veel in stukjes gezongen wordt met instrumentale stukken tussen elke zin bijna. Daardoor mist het geheel aan een vloeiende beweging die we ook missen in de cameravoering. Een andere reden waarom dit moment minder sterk overkomt, is omdat we eigenlijk een herhaling zien. Lumière en Plumeau walsen namelijk als eersten in de balzaal. Â Gils moet dus erg veel tijd nemen tussen verschillende zinnen om 'Belle en het Beest' te zingen waardoor de zaak te gerokken aanvoelt in de balzaal. Dat geldt ook voor het Sound of Music-moment in de reprise van Belle voor Tinne Oltmans.

Anne Mie Gils leverde puik vertaalwerk. Oltmans laat ze 'Over twee geliefden in het mooie Verona' zeggen (een verwijzing naar Romeo en Julia), 'zij hem ooit kan krijgen' zingen in 'Belle' en zich afvragenÂ 'Kan je gelukkig zijn als je niet vrij bent?' terwijl Dieter Troubleyn als Gaston dan weer laat optekenen: 'de meest onbereikbare vrouwen zijn de zoetste prooi' en 'een groot jager verspeelt zijn tijd niet aan konijntjes' al voelt die ene zin 'dat lieg je' die Oltmans zegt Â in het begin van de prent wat gekunsteld aan.

Zeker, eigen aan een Vlaamse gedubde versie, is dat de lipsynchroniteit tussen wat we in het Vlaams horen en hoe de monden van de acteurs en actrices gaan, soms helemaal niet overeenkomt. Maar dat stoort na verloop van tijd nog nauwelijks. Omdat er geen ondertitels zijn in de Vlaamse bioscoopversie, komt de film, de live action, de animatie, beter tot zijn recht. Je kan de film namelijk scherm breed zien, en er gaat minder verloren (onder andere onderaan het beeld) door de ondertitels die een stuk de aandacht van de prent wegtrekken in de originele versie.

Kortom: deze Belle en het Beest is dus beter dan Beauty and the Beast. Sorry Emma!€!

< Bert Hertogs >